

De titel ‘De verborgen kracht’ slaat op het mysterieuze, het goddelijke, de geestelijke leiding van boven, die Ab in de vorm van boodschappen al heel zijn leven ontvangt. Deze boodschappen komen met name van zijn vrouw Ine Domstorff-Borsboom na haar overlijden. Ze heeft hem ook bij leven door het leven geloodst en een man van hem gemaakt, zoals Ab het zelf verwoordt.

De verborgen kracht

Een mysterieuze boodschap

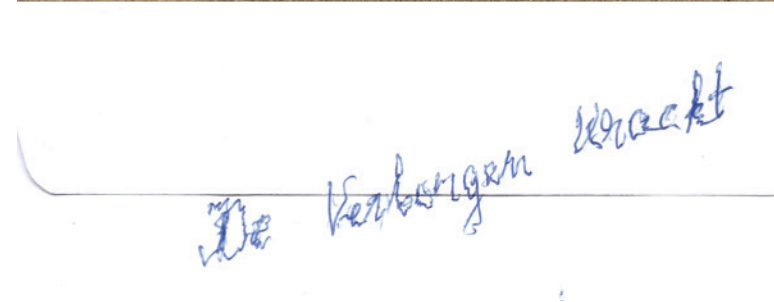
“Op een donderdag in mei 2005, in Einsiedeln, Zwitserland, ga ik naar het postkantoor. Ik loop in de hoofdstraat. Het is net of er iemand naast me loopt. Ik hoor een stem die zegt: ‘Je moet een boek schrijven’. Ik loop door. Daar is de stem weer: ‘Ab, je moet een boek schrijven’. Als ik m’n zaakjes heb afgehandeld, ga ik van het postkantoor naar de supermarkt. Terwijl ik terugloop krijg ik nog twee keer de opdracht om een boek te schrijven. ‘En hoe moet het dan heten?’ vraag ik.

De volgende dag hoor ik de stem nog een keer. De manager van het hotel geeft me de ruimte om in een lege kamer te schrijven, in het schrift dat ik bij de supermarkt heb gekocht. Maar het wordt me teveel. Ik stop ermee.

In 2014 ligt er opeens een folder in de brievenbus van een levensverhalenschrijfster. Ik twijfel nog een paar weken, totdat iemand tegen me zegt: ‘Als je nog lang wacht, dan hoeft het dadelijk helemaal niet meer’. Ik bel haar op om een afspraak te maken.

De titel van het boek komt overdag, als donderslag bij heldere hemel, mijmerend over een gesprek met de schrijfster in het Ton Smitspark aan de overkant van de straat. Ik loop naar de tafel, pak een gebruikte envelop en schrijf in één keer de titel op van dit boek: ‘De verborgen kracht’. En dat, terwijl ik bijna niet meer kan schrijven. Over verborgen kracht gesproken...”

Ab Domstorff
Eindhoven, 2015

De envelop en het Benedictijnenklooster in Einsiedeln.

Pulu Brayan, het dorp waar Ab is geboren, ligt op de weg van Medan naar Belawan, vlakbij de spoorlijn.

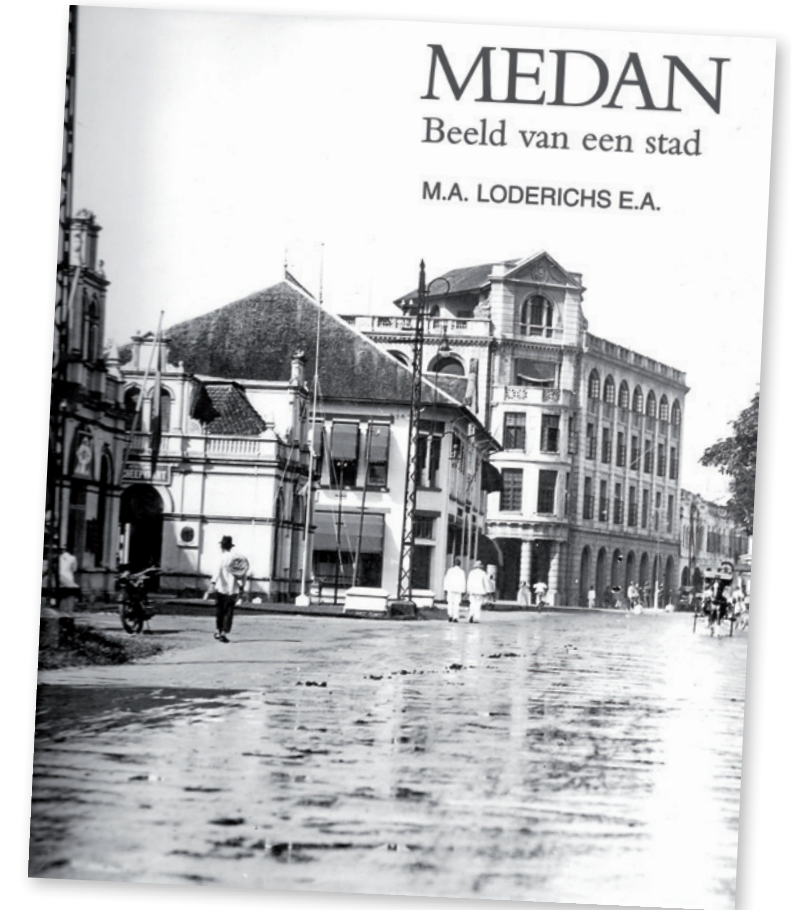
Inhoud deel 1	
Deel 1: De Indische tijd en de integratie in Nederland, periode 1922 - 1957	
	Inleiding 9
1	Nederlands-Indië 1922 - 1946, van oorsprong tot oorlog 10
	Huis van herkomst 11
	De Deli Spoorweg Maatschappij 15
	Het leven begint 17
	Ab's jeugd 23
	De aanloop naar de oorlog 35
	De Japanse bezetting 36
2	Terug in Nederland 1946 - 1957, de overgang... een harde landing 44
	De terugreis 45
	Onderdak vinden 45
	Leren leren en de weg naar werk 47
	Op zijn plek 49
	Zijn eerste liefde 50
Inhoud deel 2 51	
Verantwoording 52	
Colofon 54	
Over de auteur 55	

Het leven begint

Ab is geboren in de nacht van zondag 12 op maandag 13 mei 1929 om 00.15 uur in Pulu Brayan, Noord Sumatra. Een mooi dorp. Albert Willem, zoals hij officieel heet, is genoemd naar de vader van zijn moeder. Toen Ab een jaar of vijf was, verhuisde het gezin terug naar Medan, naar de Timorstraat 2. Dat was een leuk huis, dat op palen was gebouwd. Daarna woonde het gezin in een huis tegenover een bos, aan de Djatilaan 2. Daar heeft Ab een gelukkige jeugd gehad. "Ik speelde altijd in het bos."

Samen met zijn zusje groeide hij op in het tropisch klimaat. Terwijl Anneke leerde paard rijden, piano spelen en borduren was Ab vooral buiten te vinden, waar hij vaak kattenkwaad uithaalde. Hij heeft ook wel eens paard gereden, maar dat was aan hem niet besteed. Liever speelde hij in het zwembad, in het bos en op het rangeerterrein bij het spoor. Zijn passie voor treinen was al op jonge leeftijd aanwezig.

Ab's geluk werd overschaduwd, doordat hij bij zijn geboorte niet helemaal compleet was. Zijn testikels waren niet ingedaald. Dat zou verholpen worden als hij dertien jaar zou zijn. Op die leeftijd verbleef hij echter in een Japans interneringskamp, waardoor de operatie niet heeft plaats gevonden. Later is de operatie er ook in Nederland niet meer van gekomen. Dat heeft hem lang dwarsgezeten.

Een van Ab's vele boeken over Nederlands-Indië.

Vader Max op de fiets op de grote markt in Medan.

“Ik heb nog gesmokkeld” herinnert Anneke zich, de zus van Ab. “Ik had nog wat geld. M’n moeder vond het verschrikkelijk. ’s Avonds kroop ik door een droge sloot en prikkeldraad om rijst of groente te krijgen. En dan spullen van jezelf inleveren. Wat voelden we ons in de steek gelaten. Mijn moeder stond doodsangsten uit. Dat was een heel moeilijke tijd.”

De aanloop naar de oorlog

Rond 1900 is de samenleving van de Nederlandse kolonie Nederlands-Indië (het huidige Indonesië) zeer in beweging. Het Indonesisch nationalisme wordt steeds duidelijker zichtbaar, maar ook de agressieve politiek van Hitler zorgt voor onrust in de kolonie.

Als Duitsland Nederland binnenvalt op 10 mei 1940, interneren de autoriteiten in Nederlands-Indië diegenen die als staatsvijandelijk worden beschouwd: Duitse mannen ouder dan 17 jaar. Het Koninklijk Nederlands Indisch Leger (KNIL) bereidt zich bovendien voor op een mogelijke aanval van Japan, bondgenoot van Duitsland. Ook gaan burgers taken als stads- en landwachten verrichten.

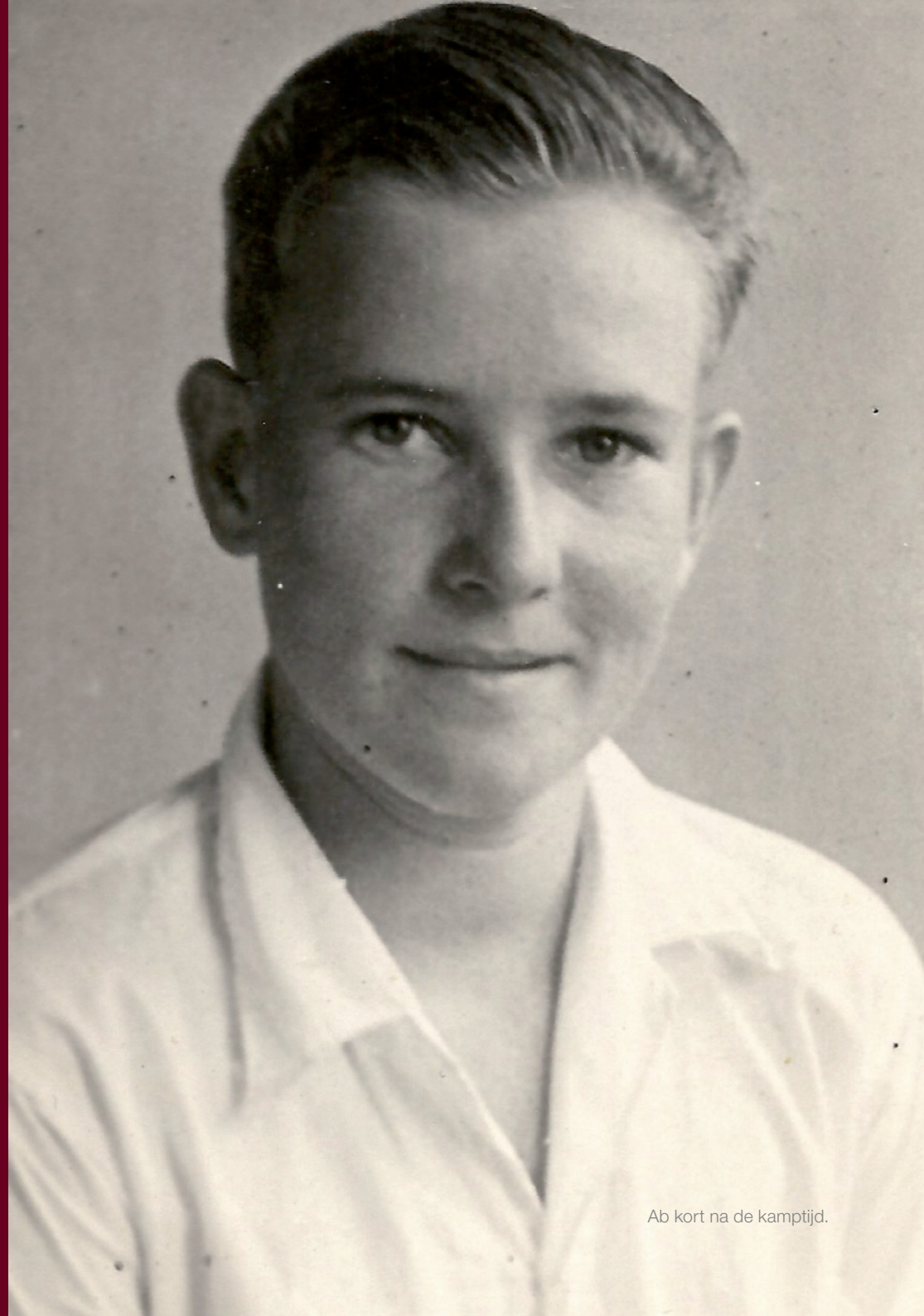
In januari 1942 landden Japanse troepen op Nederlands-Indië, dat twee maanden later moet capituleren. De Japanners zetten de Europese bevolking van Nederlands-Indië gevangen in kampen. Pas in augustus 1945 wordt Nederlands-Indië bevrijd. Nog in diezelfde maand roept Indonesië de onafhankelijkheid uit.

Bron: internet, www.tweedewereldoorlog.nl

“In de tuin moesten we een gat graven en een schuilkelder bouwen. Als de sirenes gingen moest je als de donder naar die schuilkelder. We stonden altijd tot onze enkels in het water. Een keer was er vergeten ‘all clear’ te geven en stonden we onnodig lang in de bunker, terwijl we al in ons bed hadden kunnen liggen.”

Terug in Nederland 1946 - 1957 De overgang... een harde landing

De terugreis
Onderdak vinden
Leren leren en de weg naar werk
Op zijn plek
Zijn eerste liefde

Ab kort na de kamptijd.

De terugreis

“We vertrokken op 1 maart 1946 uit de haven van Belawan. Het schip heette ‘Tsidane’. We zijn daar met bootjes naar toe gebracht, omdat het water in de haven te ondiep was en het schip in de baai lag. Toen kwamen we in het paradijs, want het schip was bevoorraad in Amerika, daar kwam het vandaan. We moesten voorzichtig (leren) eten, want ons lichaam was niets meer gewend. Ik heb een heerlijke bootreis gehad en voor het eerst cola gedronken. Ik lag wel in het ruim, in een hangmat. Daar ben ik een keer uitgevallen. We zijn door het Suezkanaal gevaren.”

Er werd onderweg één keer aangelegd, in Ataka. Uit een loods met stapels kleren kreeg Ab een pak. Het slobberde helemaal om hem heen. Toen ze terug kwamen aan boord zei de stuurman tegen Ab: “Daar hoeft je in Holland niet mee aan te komen”. Hij gaf hem zijn broek en jas. Een maand later, op 1 april 1946, kwam de familie Domstorff aan in Amsterdam.

Onderdak vinden

Na aankomst werden ze naar een voormalige psychiatrische inrichting in Haarlem gebracht. Daar zijn ze niet lang gebleven. Een vriendin van Ab's moeder, tante Bun, heeft naar ze gezocht. Ze zei: “Ik heb een heel groot huis, waar veel mensen kunnen wonen. Ik haal jullie hier uit, want hier horen jullie niet”. Op 3 april 1946 zijn ze naar haar huis in Vreeland gegaan en daar gebleven tot juli. Tijdens de zomer woonde het gezin voor een maand in het huis van Max' broer, die op vakantie was, oom Cas.

Ondertussen werd een woning opgeknapt in Soesterberg, aan de Kampweg 50. Daar had de vriendin van Ab's moeder voor gezorgd. Ab herinnert zich uit die tijd dat hij met een roeiboot op de Loosdrechtse plassen heeft gevaren en dat Anneke ging zeilen.